

Обещавамъ ти да си напиша домашното упражнение. Олеле, майчице, че тѣсно гърне!

— Нищо, нищо, дѣдовото мрънче. Пъкъ азъ ти обещавамъ да не ти вземамъ наемъ за гърнето.

Рибката дълго се мѣта и от-малнѣ. Притихна. Дѣдо Спиро хвърли вждицата отново и почна да си мисли, какъ ще я занесе жива, какъ ще нагрѣе тиганя, какъ ще отъркаля мрън-ката въ брашанце и когато се

зачерви и свие като кравайче въ маслото, ще я изнесе на-вънъ подъ лозницата да из-стине.

Тъкмо въ туй време по пжте-ката тичешкомъ пристигнаха две немирни момчета. Тѣ но-сѣха единъ капанъ, а въ капана се мждрѣ-ше старъ плъхъ, съ опашка цѣлъ лакътъ дълга.

Като съзрѣха вжди-чаря, момчетата си пошепнаха нѣщо, скро-иха една поразия и тихо пристѣпиха задъ гърба на стареца. Стил-наха до гърнето. Ед-ното бръкна въ гър-нето и измъкна мрън-ката, а другото пус-на плъха на нейното мѣсто. Следъ като свършиха тая работа, немирниците побѣг-наха нагоре къмъ во-деницата, спрѣха на моста и почнаха да се каратъ кой да взе-ме мрънката. Дълго се караха и най-сетне решиха да я пустнатъ отново въ рѣката — за да не си разва-лятъ приятелството.

Да видиме сега какво стана съ плъха. Като влѣзе въ гър-нето, той налага вода и почна да вика :